

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/52/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115010342
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2115010342.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Jozefa Piknu, v trestnej veci obžalovanej H. U., nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom U., O. R. XXX/X, t. č. vo výkone trestu v ÚVTOS Levoča, pre zločin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 11.01.2018, č. k. 30T/22/2015-475, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.02.2019 v Trnave takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovanej H. U. zamietá.

odôvodnenie:

Okresný súd vo veci dňa 11.01.2018 rozhodol rozsudkom, č. k. 30T/22/2015-475 a uznal vinu obžalovanej v bode 1/ zo zločinu lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, v bode 2/ z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona a v bode 3/ z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 23.11.2013 približne o 01:30 hod. v Trnave na ulici Zelenečskej č. 111 v hoteli Trnavan po vzájomnej dohode s N. I., nar. XX.XX.XXXX, najskôr vošla na pánske toalety nachádzajúce sa na prízemí hotela v čase, keď sa tam nachádzal N. X. sám, ktorý pri pisoári vykonával malú potrebu, odzadu k nemu pristúpila so slovami „nemáš cigaretu?“, na čo jej N. X. odpovedal, že cigarety nemá, po čom vstúpil na toalety N. I. a so slovami adresovanými X. „čo tu robíš s mojou ženou?“, „to ťa bude niečo stáť!“, „toto ťa bude niečo stáť!“, pristúpil k nemu a chytil ho najprv za bundu, potom za nezistenú ruku, potom mu ku krku priložil kus rozbitého hrubého bieleho skla a nakázal mu vytiahnuť peňaženku a obžalovanej H. U. kázal, aby ju zobrala, na čo N. X. z obavy o svoj život a zdravie vytiahol z pravého zadného vrecka nohavíc peňaženku, túto otvoril a držal otvorenú v ruke, na čo obvinená H. U. z tejto otvorenej peňaženky vybrala hotovosť v bankovkách v celkovej výške 1.300 eur, ktoré patrili spoločnosti N. H. - H., a obaja z pánskych toaliet odišli na neznáme miesto, čím spôsobili poškodenému F. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. č. XXX, M., škodu vo výške 1.300 eur,

2/ dňa 12.01.2015 v čase asi o 14:00 hod. v Trnave na Kollárovej ulici č. 7 zo spoločných priestorov administratívnej budovy na treťom poschodí odcudzila voľne odloženú dámsku kabelku značky BABYMOOV z bokov bordovej farby s bielymi bodkami, zvrchu bledosivej farby v látkovom prevedení, v ktorej sa nachádzali doklady od osobného motorového vozidla značky Opel Corsa s evidenčným číslom BA-697OC, a to osvedčenie o evidencii I. a II., doklady o emisnej a technickej kontrole, biela karta PZP, iPad mini bielej farby, dámska koženková peňaženka značky Mango s obsahom 5,00 eur, bankomatová karta I., občiansky preukaz a vodičský preukaz, karta poisťovne VŠZP na meno Ing. D. C. a karta poisťovne Union na meno J. C., čím spôsobilá Ing. D. C. škodu vo výške 300,50 eur, hoci rozsudkom Okresného súdu Trnava pod sp. zn. 6T/94/2013 zo dňa 29.04.2014, právoplatným dňa 30.04.2014, bola odsúdená na prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b) Trestného zákona,

3/ napriek tomu, že dňa 26.03.2015 bola Obvodným oddelením PZ Trnava postihnutá blokovou pokutou vo výške 30 eur, číslo bloku 12076504, za priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, dňa 22.09.2015 v poobedňajších hodinách z neuzamknutých tried na Základnej škole na Spartakovej ulici č. 5 v Trnave odcudzila čierne vrecko na telesnú výchovu zn. Nike so žltým nápisom Nike, v ktorom bola tepláková súprava zn. Adidas čiernej farby, 1 pár kožených halových tenisiek zn. Nike modrej farby, futbalový dres modrej farby a neznámej značky pozostávajúci z trička a krátkych nohavíc, ďalej vrecko na telesnú výchovu s bielou potlačou a bielou hviezdou, v ktorom bola tepláková súprava fialovo-sivej farby, 1 pár ponožiek, tričko zn. PUMA čiernej farby, 1 pár tenisiek zn. BTS bielo-šedej farby, 1 ks uterák modrej farby a následne odcudzila aj 1 pár tenisiek zn. Style Core seas, čím spôsobila F. I. škodu vo výške 155 eur, C. Y. škodu vo výške 78,44 eur a Ing. N. Y. škodu vo výške 30 eur, hoci bola v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Trestného zákona právoplatne odsúdená trestným rozkazom Okresného súdu Trnava pod sp. zn. 5T/106/2013 zo dňa 10.01.2014, právoplatným dňa 27.03.2014.

Za to obžalovanej v prípade skutku v bode 1 okresný súd uložil podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 37 písm. m), § 38 ods. 4 Trestného zákona trest a s použitím § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 8 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona okresný súd obžalovanú na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o súhrnnom treste odňatia slobody vo výmere 23 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ktorý bol obžalovanej uložený trestným rozkazom Okresného súdu Trnava zo dňa 20.08.2014, sp. zn. 30T/77/2014, právoplatným dňa 28.11.2014, výrok o treste odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ktorý bol obžalovanej uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 20.02.2014, sp. zn. 0T/9/2014, právoplatným dňa 20.02.2014 a výrok o upustení od uloženia súhrnného trestu z rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 05.11.2015, sp. zn. 4T/117/2014, právoplatného dňa 05.11.2015, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd zaviazal obžalovanú k povinnosti nahradiť poškodenému F. H. škodu vo výške 1.300 eur, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku bol poškodený F. H. so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody odkázaný na civilný proces. A podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku bol poškodený N. X. so svojím uplatneným nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

V prípade skutku v bode 2 okresný súd obžalovanej podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona, pretože pokladal na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovanej za dostatočný súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ktorý bol obžalovanej uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 09.01.2018, sp. zn. 30T/135/2015, právoplatným dňa 09.01.2018. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obžalovaná zaviazaná k povinnosti nahradiť poškodenú Ing. D. C. škodu vo výške 300,50 eur, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku bola poškodená Ing. D. C. so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody odkázaná na civilný proces.

V prípade skutku v bode 3 okresný súd obžalovanej podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona, pretože pokladal na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovanej za dostatočný súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ktorý bol obžalovanej trestným rozkazom Okresného súdu Trnava zo dňa 09.02.2016, sp. zn. 7T/147/2015, právoplatným dňa 23.11.2016. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku bol poškodený Ing. N. Y. so svojím uplatneným nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že po zákonom poučení, ako aj po poučení o následkoch vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) alebo c) Trestného poriadku a to v rozsahu podľa § 257 ods. 5 a ods. 8 Trestného poriadku obžalovaná H. U. vyhlásila, že je vinná zo spáchania všetkých skutkov v obžalobách skôr vedených pod sp. zn. 5T/75/2015 a 1T/87/2016 (skutky 2/ a 3/ rozsudku). Následne okresný súd postupoval primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, pričom na všetky položené otázky obžalovaná H. U. odpovedala „áno“. Prokurátor na hlavnom

pojednávani navrhol prijať jej vyhlásenie o vine. Po takomto zistení okresný súd vyhlásenie obžalovanej o uznaní viny zo spáchania skutkov uvedených v obžalobách, bez narušenia ich skutkovej totožnosti, keď ich právne posúdil zhodne tak, ako boli posúdené v podaných obžalobách a ako to vyplýva z výrokovkej časti tohto rozsudku, pretože boli naplnené všetky 4 zákonné formálne znaky týchto trestných činov, t. j. subjekt, subjektívna stránka, objekt i objektívna stránka, podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Trestného poriadku prijal, nakoľko na podklade výsledkov dokazovania vykonaného v prípravnom konaní nemal žiadne pochybnosti o vine obžalovanej s tým, že dokazovanie na hlavnom pojednávaní sa vykoná k výroku o treste a o náhrade škody.

Následne okresný súd vykonal okrem hore uvedeného aj dokazovanie čo do skutku 1/ rozsudku, vo vzťahu ku ktorému obžalovaná uviedla, že je nevinná. V predmetnej veci na hlavnom pojednávaní tak vykonal okresný súd dokazovanie spočívajúce vo výsluchoch obžalovanej H. U., poškodených N. X. a F. H., bola tiež prečítaná výpoveď poškodeného N. H., boli vypočutí svedkovia N. I., N. S., R. Y., Z. X., D. C., Mgr. H. Y., Mgr. I. O. a W. D., ako aj boli prečítané odborné vyjadrenia a boli oboznámené listinné dôkazy zo spisu.

Okresný súd v zmysle § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol na hlavnom pojednávaní vykonať dôkazy navrhnuté obžalovanou, a to výsluchy svedkov I. U. a G. U.. Považoval ich za nadbytočné (nedôvodné) vzhľadom k výsledkom do tej doby vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, a preto nebolo potrebné podľa názoru okresného súdu v danom smere dopĺňať dokazovanie.

Okresný súd v otázke viny obžalovanej vychádzal z výpovedí poškodených N. X. a F. H., ktorí zhodne popísali (s menšími, avšak nevýraznými až zanedbateľnými odchýlkami) priebeh udalostí, ktoré predchádzali tomu, čo sa udialo na pánskych toaletách v noci dňa 23.11.2013, ako aj tomu, čo sa udialo následne potom, pričom poškodený N. X. podrobne popísal priebeh skutku na pánskych toaletách, kde sa nachádzal najprv sám, kde za ním prišla obžalovaná a následne aj N. I., ktorý ho ohrozoval zbraňou (rozbitým sklom) a žiadal od neho peniaze a keď otvoril svoju peňaženku a držal ju v ruke, bola to práve obžalovaná, vidiac útok N. I. na poškodeného a uzrozumená s tým, že sa nebránil a vyhovel výzve N. I. (bol si tohto ako osoba prítomná na mieste vedomá), ktorá mu z nej vybrala peniaze, ktoré patrili jeho zamestnávateľovi a následne obaja priestory pánskych toaliet opustili. V tomto smere bolo možné podľa názoru okresného súdu dostatočným spôsobom ustáliť, že skutok spáchali obžalovaná a N. I. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, čo vyplývalo z ich preukázanej „spolupráce“ v priestoroch pánskych toaliet. Poškodený N. X. uviedol, že obe osoby - obžalovanú i toho muža jasne videl a tieto opoznal - obžalovanú dokonca už aj v rámci vykonanej rekognície v prípravnom konaní, opakovane i na hlavnom pojednávaní v rámci svojej spontánnej výpovede, keď na ňu viackrát ukázal, pričom ako druhého útočníka označil muža menom N., ktorý na neho v bare divno zazerá a ktorého pri vykonanej rekognícii opoznal poškodený F. H., ktorý opoznal aj obžalovanú. Pokiaľ ide o výpovede ďalších svedkov - príslušníkov polície, ktorí prišli na miesto činu, ich výpovede podľa názoru okresného súdu podporili výpovede oboch poškodených a vytvorili s nimi logickú reťaz usvedčujúcu aj obžalovanú zo spáchania stíhaného skutku. Menšie nezrovnalosti v tom, čo presne robil, čo hovoril a ako sa správal po skutku poškodený N. X., ako o tom na rozdiel od neho inak vypovedali svedkovia R. Y. (napr. ohľadom jeho rozhovoru s N. I. na recepcii hotela) a príslušníci PZ Z. X. a D. C. (napr. že sa až v aute na ceste na OO PZ vyjadril, čo presne sa malo stať a kto to mal urobiť), okresný súd pripísal jeho nervozite, tomu, že dostal strach, keďže bol ohrozovaný zbraňou, o čom aj vypovedal, pričom „rómska“ zábava v tom čase ešte pokračovala a v aute s príslušníkmi PZ sa poškodený následne aj vyjadril, že sa to bál povedať pred hotelom (viď výpoveď svedka Z. X.).

Z hľadiska výpovede poškodeného N. X. okresný súd musel zároveň mierne pozmeniť skutkovú vetu oproti podanej obžalobe, avšak pri plnom zachovaní totožnosti skutku, pričom tiež ustálil ako hodnotu odcudzených peňazí sumu 1.300 eur, ktorú poškodený uvádzal v prípravnom konaní, pričom v tomto smere postupoval aj v súlade so zásadou v pochybnostiach v prospech obvineného. Okresný súd konštatoval, že prezentovanú obranu obžalovanej na hlavnom pojednávaní nepotvrdila svedkyňa W. D., ktorá sa nevedela vyjadriť vôbec k tomu, čo sa v hoteli stalo.

Vzhľadom k prezentovaným výsledkom dokazovania na hlavnom pojednávaní a ich právneho posúdenia okresný súd dospel k záveru, že obžalovaná H. U. spoločným konaním proti inému použila hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci a taký čin spáchala závažnejším spôsobom konania - so zbraňou, a preto ju okresný súd uznal vinnou zo spáchania zločinu lúpeže

spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona. Ďalej okresný súd konštatoval, že obžalovaná konala vo forme priameho úmyslu podľa § 15 písm. a) Trestného zákona, t. j. chcela spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem ním chránený, čo vyplynulo z vykonaného dokazovania, najmä z výpovede poškodeného N. X. a celkového priebehu spáchania tohto skutku, ktorý bol okresným súdom ustálený v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

V súvislosti s výrokmi o trestoch boli na hlavnom pojednávaní oboznámené listinné dôkazy: správy o povesti na obžalovanú (č. l. 262-267), z vyšetrovacej časti spisu sp. zn. 1T/87/2016 to boli: hodnotenie na obžalovanú z výkonu trestu (č. l. 94-95) a správy o povesti na obžalovanú (č. l. 99-107), zo súdnej časti spisu sp. zn. 30T/22/2015 to boli: hodnotenie na obžalovanú z výkonu trestu (č. l. 370), aktuálne lustrácie na obžalovanú (č. l. 425-428 a 448-457), úradný záznam, zoznam pojednávaní na Krajskom súde v Trenčíne a rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 1T/76/2016 (č. l. 458-464), podstatný obsah spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 30T/135/2015, podstatný obsah spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 7T/147/2015, podstatný obsah spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 6T/94/2013, podstatný obsah spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 3T/102/2015, podstatný obsah spisu Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 1T/66/2015, podstatný obsah spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 30T/77/2014, podstatný obsah spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 5T/106/2013, podstatný obsah spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 0T/9/2014, podstatný obsah spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 4T/117/2014, podstatný obsah spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 30T/26/2013 a podstatný obsah spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 3T/21/2017.

Z miesta bydliska nebola obžalovaná bližšie hodnotená, v minulosti vedená len ako zamestnanec ústavu na výkon trestu. Podľa hodnotenia ústavu na výkon trestu bola ku dňu 05.08.2016 deviatykrát vo výkone trestu odňatia slobody, v rámci aktuálne vykonaného trestu (trestov) odňatia slobody bola 3-krát disciplinárne potrestaná, jej správanie a vystupovanie nebolo vždy na požadovanej úrovni, jej motivácia je zameraná len na uspokojovanie vlastných potrieb a postoj k trestnej činnosti má nekritický. Uvedené závery sa nezmenili ani v hodnotení ústavu na výkon trestu zo dňa 15.05.2017. V registri trestov mala obžalovaná spolu 21 záznamov o odsúdeniach na území SR, prevažne pre majetkovú trestnú činnosť - krádeže, pričom viackrát jej boli ukladané nepodmienečné tresty odňatia slobody.

V prípade skutku 1/ okresný súd po zvážení všetkých rozhodných skutočností dôležitých pre určenie druhu a výmery trestu, s prihliadnutím k tomu, že u obžalovanej nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť a naopak u nej zistil jednu priťažujúcu okolnosť (§ 37 písm. m/ Trestného zákona - bola už za trestný čin odsúdená, ako to vyplynulo z odpisu registra trestov a pripojených spisov), ako aj k tomu, že bolo v jej prípade povinnosťou súdu uložiť len nepodmienečný trest (§ 34 ods. 6 Trestného zákona), dospel k záveru, že obžalovanej H. U. je potrebné uložiť trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 8 mesiacov (t. j. na dolnej hranici upravenej trestnej sadzby trestného činu najprísnejšie trestného, t. j. podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, s prihliadnutím na úpravu trestnej sadzby z dôvodu prevahy priťažujúcich okolností a použitie asperačnej zásady, keď trest mohol ukladať po úprave v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona a podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona a zásady uvedenej v § 41 ods. 2 Trestného zákona v sadzbe od 8 rokov a 8 mesiacov do 16 rokov, nakoľko u nej zistil splnenie podmienok na uloženie súhrnného trestu) so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, nakoľko obžalovaná bola v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin a iné zaradenie sa v jej prípade súdu nejavilo ako dôvodné (§ 48 ods. 4 Trestného zákona). Z hľadiska zásad na ukládanie trestov okresný súd zistil splnenie podmienok na uloženie súhrnného trestu k trom odsúdeniam Okresného súdu Trnava pod sp. zn. 30T/77/2014, pod sp. zn. 0T/9/2014 a pod sp. zn. 4T/117/2014, v ktorých boli skutky v súbehu so skutkom 1/ v predmetnej trestnej veci, keďže boli všetky spáchané v období, ktoré bolo ohraničené prvým skôr pred nimi vyhláseným odsudzujúcim rozsudkom (doručeným trestným rozkazom) vo veci vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 30T/26/2013 (ktorý jej bol doručený dňa 10.08.2013) a ďalším vyhláseným odsudzujúcim rozsudkom (doručeným trestným rozkazom) vo veci vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 0T/9/2014 (ktorý jej bol doručený dňa 19.01.2014), a preto pri uložení súhrnného trestu zrušil podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona výrok o súhrnnom treste odňatia slobody vo výmere 23 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ktorý bol obžalovanej uložený trestným rozkazom Okresného súdu Trnava zo dňa 20.08.2014, sp. zn. 30T/77/2014, právoplatným dňa 28.11.2014, výrok o treste odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ktorý

bol obžalovanej uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 20.02.2014, sp. zn. 0T/9/2014, právoplatným dňa 20.02.2014, a výrok o upustení od uloženia súhrnného trestu z rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 05.11.2015, sp. zn. 4T/117/2014, právoplatného dňa 05.11.2015, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

V prípade skutku 2/ okresný súd zistil súbeh tohto skutku so skutkami, pre ktoré bola obžalovaná odsúdená rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 09.01.2018, sp. zn. 30T/135/2015, právoplatným dňa 09.01.2018, ktorým jej bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pričom okresný súd z hľadiska tohto uloženého trestu dospel k záveru, že tento trest je dostatočným na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovanej, a preto podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona.

V prípade skutku 3/ okresný súd zistil súbeh tohto skutku so skutkami, pre ktoré bola obžalovaná odsúdená trestným rozkazom Okresného súdu Trnava zo dňa 09.02.2016, sp. zn. 7T/147/2015, právoplatným dňa 23.11.2016, ktorým jej bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pričom okresný súd z hľadiska tohto uloženého trestu dospel k záveru, že tento trest je dostatočným na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovanej, a preto podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona.

Takto uložené tresty, resp. uložený trest za skutok 1/ a predchádzajúce tresty, vo vzťahu ku ktorým prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu v prípade skutkov 2/ a 3/, tak podľa názoru okresného súdu zabezpečia v prípade obžalovanej najmä ochranu spoločnosti tým, že jej zabránia v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvoria tiež podmienky na jej výchovu k tomu, aby viedla riadny život a súčasne iných odradia od páchania trestných činov. Okresný súd tiež nezistil splnenie zákonných podmienok na mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, pričom na okolnosti, ktoré by mohli prípadne umožniť aj mimoriadne zníženie trestu, nepoukazovala v priebehu trestného konania ani sama obžalovaná.

K výroku o náhrade škody okresný súd uviedol, že z hľadiska vykonaného dokazovania bolo preukázané, že pokiaľ ide o sumu 1.300 eur v skutku 1/, tak táto škoda vznikla len poškodenému F. H., o čom nemal okresný súd žiadne pochybnosti, a preto zaviazal obžalovanú povinnosťou nahradiť ju tomuto poškodenému do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Nakoľko si poškodený F. H. uplatnil vyšší nárok, ktorý však nebol podložený vykonaným dokazovaním a dokazovanie v tomto smere by predĺžilo trestné konanie, so zvyškom svojho nároku na náhradu škody bol podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázaný na civilný proces. Z dôvodov priznania nároku na náhradu škody za odcudzené peniaze inému poškodenému bol naopak poškodený N. X. podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku so svojím uplatneným nárokom na náhradu škody z toho istého titulu odkázaný na civilný proces.

V prípade skutku 2/ mal okresný súd za preukázaný nárok na náhradu škody vo výške 300,50 eur a preto zaviazal obžalovanú povinnosťou nahradiť ju poškodenej Ing. D. C. do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Nakoľko si poškodená Ing. D. C. uplatnila vyšší nárok, ktorý však nebol podložený vykonaným dokazovaním a dokazovanie v tomto smere by predĺžilo trestné konanie, so zvyškom svojho nároku na náhradu škody bola podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázaná na civilný proces.

V prípade skutku 3/ nemal okresný súd za preukázaný nárok na náhradu škody vo výške 30 eur, pretože sa vyjadril tak, že vedel o tom, že škola mala poistenie proti krádežiam, ale ešte nežiadal poisťovňu o jej preplatenie, a preto bol poškodený Ing. N. Y. so svojím nárokom na náhradu škody bola podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázaný na civilný proces

Proti tomuto rozsudku podala ihneď na hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaná a to do výroku o vine v bode 1/ napadnutého rozsudku, výroku o treste v prípade skutku 1/, ako aj vo vzťahu k všetkým výrokom o náhrade škody. Prokurátor sa vzdal práva na podanie odvolania.

Obžalovaná v písomnom odôvodnení odvolania prostredníctvom svojho obhajcu uviedla, že rozhodujúcim a jediným priamym dôkazom je len výpoveď poškodeného X.. Poškodený H. neuvádza nič k samotnému skutku lúpeže. Súd tak rozhodol výlučne len na základe jedinej výpovede poškodeného

X., pričom tá je v rozpore s tým, čo uviedla obžalovaná a N. I.. V rozsudku podľa nej chýba logické zdôvodnenie výpovede X. ako tej, ktorá má jednoznačne a nepochybne prezentovať skutok tak ako sa odohral. Upozornila na nezrovnalosti a to: X. uviedol, že spolu s H. sedeli v bare na zábave a skutok sa mal odhrať po tom, čo odchádzali spolu na izbu, H. uviedol, že keď prišli na ubytovňu ostal na izbe a X. išiel sám na pivo. Ani jeden z nich nepoprel, že sa bavil s obžalovanou. Poškodený X. uviedol, že sa bál I., čo však nevyplýva z vykonaného dokazovania. On sa po spáchaní skutku pokojne bavil s I., čo odporuje tomu, žeby ho neoznačil polícii. Zmätočnosť výpovede X. podľa obžalovanej podporujú aj výpovede svedkov príslušníkov PZ. Svedok X. potvrdil, že poškodený X. menil výpoveď, tento im nepovedal, že by páchatelom mal byť práve I.. Dala do pozornosti, že poškodený X. bol pod vplyvom alkoholu a tak z jej pohľadu nejde o nervozitu ale klamstvo. Poukázala na skutočnosť, že žiadna zbraň sa nenašla a poškodený si ani nepamätá čo mal mať I. v ruke. Preto nerozumie, prečo sa súd prikláňa k tvrdeniu, že by mal byť skutok spáchaný so zbraňou. Ďalšou skutočnosťou bez reálnej opory vo vykonanom dokazovaní je podľa nej skutočnosť ako súd ustálil, že pri skutku bola spôsobená škoda 1.300 eur. Policajti uviedli, že poškodený im uvádzal, že ho okradli o 1.200 eur. Deň predtým mal poškodený prevziať od zákazníka 1.345 eur, to však podľa nej neznamená, že tie peniaze pri sebe mal v čase keď bol v noci na „rómskej“ zábave. Je dosť pravdepodobné podľa nej, že niečo z toho minul. Sám zamestnávateľ H. uviedol, že škodu zosobil preto, lebo už v minulosti sa niečo podobné stalo. Ďalšia zaujímavosť podľa obžalovanej je, že H. uviedol, že obvyčajne platby preberal on a je tak pravdepodobné, že peniaze nemal X. ale práve H., ktorých mohol stratiť.

Obžalovaná ďalej uviedla, že počas celého konania hovorila pravdu. Nikdy nepoprela, že X. nepozná, ale uviedla ako sa bavili a prečo bola s ním na toaletách. Namietala, že tiež pravdivo uviedla, že po tom čo na toalety prišiel I. a začal sa správať tak, že by z toho mohol byť problém, odišla. Má za to, že dôveryhodnosť výpovede X. je spochybnená. Zdôraznila, že súd sa v dôkaznej situácii tvrdenia proti tvrdeniu nepochopiteľne a kriticky prikláňa k výpovedi poškodeného X.. Tvrdenia však oboch poškodených podľa nej sú nelogické, zmätočné a možno aj účelové.

Má tak obžalovaná za to, že súd nevyhodnotil dôkazy po starostlivom uvážení všetkých okolností a nevyniesol rozsudok na podklade skutkového stavu založeného na istote. Namietala, že súd nerešpektoval základný princíp trestného konania „in dubio pro reo“.

Žiadala, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. a), b) alebo c) Trestného poriadku a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie alebo, aby podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol tak, že ju spod obžaloby oslobodí podľa § 285 písm. a) alebo c) Trestného poriadku.

Odvolací súd vo veci vykonal verejné zasadnutie (v neprítomnosti poškodených), na ktoré sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry, ktorý navrhol odvolanie obžalovanej ako nedôvodné zamietnuť, ako i obžalovaná a jej obhajca. Obhajca obžalovanej predniesol odvolanie v zhode s jeho písomným vyhotovením. Obžalovaná žiadala vypočuť všetkých svedkov, lebo je nevinná.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným v ustanovení § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená, a to proti výroku, proti ktorému odvolanie podať mohla, pričom tak urobila v lehote ustanovenej v zákone a dospel k zisteniu, že odvolanie obžalovanej nie je dôvodné.

Na základe uvedeného krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd po obdržaní obžaloby vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne i v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku a dospel k správne rozhodnutiu. Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku, okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, rovnako tak rozviedol akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovanej, ktorá sa bránila tým, že z toaliet odišla po tom, čo tam vstúpil N. I. a začal sa rozprávať s poškodeným N. X., pričom N. I. hovorila, aby s tým prestal, aby išiel preč, ale keď videla, že s tým neprestáva, zobrala sa a išla zo záchodov von, nevedela, čo sa tam potom dialo, jej návrhom na doplnenie dokazovania (výsluch svedkov I. U. a G. U.) a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona.

Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé, toto vychádza zo skutkového stavu, ako bol tento zistený na hlavnom pojednávaní, krajský súd proti nemu nemá žiadne výhrady, a preto si odôvodnenie napadnutého rozsudku v plnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje.

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4 Tdo/36/2015).

Odvolačný súd v súlade s právnym názorom okresného súdu ustálil, že vykonané dokazovanie vytvára ucelenú logickú štruktúru o tom, že skutok uvedený v napadnutom rozsudku v bode 1/ sa stal a tento spáchala obžalovaná H. U..

Obžalovanú zo spáchania trestného činu usvedčuje priamy svedok, ktorým je poškodený X., ktorý spáchanie skutku popísal v zhode s jeho popisom vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Svedeckú výpoveď poškodeného tiež potvrdzuje rad ďalších dôkazov, pre ktoré ani odvolací súd nemá rozumné pochybnosti o tom, že k spáchaniu trestného činu mohlo dôjsť inak resp. inou osobou než obžalovanou.

Obaja svedkovia X. aj H. zhodne vypovedali, že boli okolo pol druhej dňa v inkriminovaný deň na mieste činu (bez ohľadu na to, či obaja prišli na miesto činu spolu, resp. každý sám, čo nemá žiadny vplyv na hodnovernosť ich výpovedí), pričom sama obžalovaná prítomnosť na toaletách v tento čas potvrdila. Rozdielne vypovedala len ohľadom skutkového deja a to v úmysle zbaviť sa trestnoprávnej zodpovednosti. Aj keď poškodený X. požíval v ten večer, resp. noc alkoholické nápoje, nebol opitý tak, aby si nevedel zapamätať prežité udalosti, čo potvrdil sám svedok X., že na reči ani na chôdzi nebolo vidieť, že bol opitý, nebola s ním zlá a ani ťažká komunikácia. Tento poškodený opoznal opakovane na 100 % obžalovanú (zápisnica o rekogníciách s fotoalbumami (č. I. 155 - 178).

Zo zápisnice o dodatočnej obhliadke miesta činu (č. I. 202 - 207) vyplýva, že na WC boli zaistené sklenené úlomky, čo potvrdzuje výpoveď poškodeného X., ktorý uviedol, že N. I. mu ku krku priložil kus rozbitého hrubého bieleho skla, čo možno považovať za zbraň v zmysle § 122 ods. 3 Trestného zákona.

Správne tiež okresný súd ako hodnotu odcudzených peňazí ustálil sumu 1.300 eur, ktorú poškodený uvádzal v prípravnom konaní uplatňujúc zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného. Aj keď poškodený počas „rómske zábavy“ platil, z jeho výpovede vyplýva, že firemné peniaze mal v osobitnej priehradke. Rozumne vysvetlil, že prečo aj mal tieto peniaze pri sebe, keď sa bál peniaze nechávať v izbe.

Nie je možné sa stotožniť s názorom obžalovanej, ktorá sa snažila počas priebehu celého trestného konania v podstate preukázať, že predmetná trestná vec (v bode 1/) trpí dôkaznou núdzou. Ako už bolo vyššie konštatované boli vykonané všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie. Vo výpovedi poškodeného X. ani odvolací súd nezistil také logické nezrovnalosti, ktoré by mali jeho výpoveď spochybniť, ako sa výpoveď poškodeného snažila spochybniť obžalovaná.

Aj keď vo výpovediach poškodeného X. sú určité nezrovnalosti, tie však odvolací súd pripisuje stavu poškodeného po spáchaní trestnej činnosti, keď bol jednak pod vplyvom alkoholu a v šoku. Racionálne a uveriteľne vysvetlil, že sa najprv bál označiť N. I. ako páchatela. Avšak ihneď po spáchaní skutku poškodený H. potvrdil, že X. začal hneď kričať keď ho okradli, že aj ona (obžalovaná) bola pri tom prítomná.

Odvolačný súd k ďalším námietkam obžalovanej uvádza, že súd vykonávajúci dokazovanie vo veci, čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie

ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numerantur). Rovnako, v zmysle uvedeného súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu strany na doplnenie dokazovania. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obžalovaného tak neznamená dôkaznú núdzu, prípadne porušenie jeho práva na obhajobu.

Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd správne postupoval, keď odmietol vykonať návrhy na doplnenie dokazovania - výsluch ďalších dvoch svedkov, nakoľko išlo o dôkazy nadbytočné vzhľadom na vykonané rozsiahle dokazovanie súdom prvého stupňa.

Po preskúmaní spisového materiálu odvolací súd dospel tiež k záveru, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie aj ohľadom výroku o treste ku skutku v bode 1/, správne vyhodnotil osobu obžalovanej a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého (avšak mierneho) súhrnného trestu. Rovnako v dôvodoch napadnutého rozsudku dostatočne vyhodnotil, na základe akých myšlienkových postupov dospel, keď zistil jednu priťažujúcu okolnosť a potrebu uloženia súhrnného trestu za použitia tzv. asperačnej zásady, keď správne vyhodnotil splnenie zákonných podmienok na uloženie súhrnného trestu k trom odsúdeniam Okresného súdu Trnava (o čom svedčí prehľadná tabuľka na č. l. 14 - 15 napadnutého rozsudku). Okresný súd tiež správne obžalovanú pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Odvolací súd však konštatuje, že uložený trest vzhľadom na okolnosti prípadu a najmä osobu obžalovanej považuje za mierny. Avšak k sprísneniu sankcie obžalovanej odvolací súd pristúpiť nemohol, pretože mu v tom bránil nedostatok odvolania prokurátora, ktoré by bolo podané v neprospech obžalovanej.

Takisto všetky výroky o náhrade škody vzhľadom na vykonané dokazovanie sú správne a zákonné. Obžalovaná aj keď napadla všetky tieto výroky, nič bližšie prečo okresný súd nesprávne rozhodol neuviedla. Odvolací súd konštatuje, že povinnosť nahradiť škodu alebo jej neuhradenú časť môže súd uložiť v odsudzujúcom rozsudku, ak to poškodený navrhol a ak obžalovaný poškodenému spôsobil škodu práve trestným činom, zo spáchania ktorého ho uznal súd vinným. Vzhľadom na splnenie týchto zákonných podmienok okresný súd správne rozhodol o nárokoch na náhradu škody. V tejto časti odvolací súd poukazuje na podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku, pričom správnosť tohto odôvodnenia sama obžalovaná ani nespochybnila.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovanej H. U. podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.